

LEIRRASET PÅ FAGERENG

Vigdis Marie Madsen innledet om leirraset på Fagereng lille julaften 1953 som var hennes besteforeldres sted. Vigdis har annenhånds kunnskap om raset, basert på farens fortellinger og aviser. Alfred og Agnes Madsen og deres sønn Mads merket bevegelser dagen før og søkte tilflukt hos naboer. Agnes og Alfred dro til Egil Borgen i Smehagan og Mads dro til Leif Lauten. Hovedraset gikk en stund etter midnatt.



Blåleira rant helt stille nedover og fylte Lillobekken. Raset stoppet da det traff veien. Det var et kvikkeleireras. 40 mål jord var 10 mål etter raset.

Odd Kinnsbekken leste fra farens dagbok. Han kunne fortelle at været hele høsten hadde vært preget av regn og mildvær. I november og desember var det også mildt og sølete. Ødelagte hus, høy og halm fløyt omkring.

Familien fikk 11 mål skog og jord fra et sameie på Borgen. Det nye huset fikk navnet Gavetun og allerede i november 1954 flyttet de inn. Det ble lagt ut gavelister i avisene og det var ofring i kirkene til familien. Lokalsamfunnet stilte helt fabelaktig opp for de rammede.





Vigdis Madsen hadde samlet aviser og bilder og laget en flott utstilling. Bildene hadde stått i aviser som Dagbladet, Nationen og Romerikes Blad. Johan Brun hadde tatt flere av dem. Hun hadde også med seg serviset som ble reddet opp av leirmassene.

Agnis Madsen sa etterpå: "Vi berga livet og beholdt vettet". Det som ellers ble reddet var hesten Guri, en sau og ei ku. Hønene kom aldri til rette, men det ble plukket opp hele egg av leira. Ellers ble litt servise, noe sølvtøy og redskap og skjøtet på eiendommen plukket opp av leirmassene.